

delse til, at der i offentlig regie etableres produktionsvirksomhed på områder, der berører erhvervslivets traditionelle arbejdsområder, ligesom antallet af ansatte i kommuner og amter må forventes at blive varigt forøget.

Mindretallet befrygter således, at den samlede virkning af denne lovgivning vil være en tungere offentlig sektor med en større belastning af erhvervene til følge. Den langsigtede virkning på beskæftigelsens omfang er således usikker.

Mindretallet er opmærksom på, at spørgsmålet om vægringsregler og disses indvirkning på den faktiske virkning af den fremrykkede arbejdstilbudsordning er uafklaret, men at en vurdering af dette vil ske i foråret 1982 på basis af de da indvundne erfaringer.

Mindretallet frygter, at den manglende parallelitet til 26-ugersreglen vil forringe virkningen af loven.

Et *andet mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse ved 3. behandling med følgende bemærkninger*:

Lovforslaget vil hovedsageligt kun virke som beskæftigelsesterapi og maskering af arbejdsløshedsproblemet. Samtidig vil det virke fordyrende på normale ansættelsesforhold i erhvervslivet, fordi der vil være valgmuligheder, der giver konkurrenceforvridning på arbejdsmarkedet, fordi enorme summer af statspenge slippes løs til aflønning af noget, der ikke giver et normalt arbejdsresultat.

Mindretallet mener ikke, at regeringen evner at afskaffe arbejdsløsheden, fordi den – samtidig med at den snakker om den høje arbejdsløshed – bevidst overlæsser det private erhvervsliv med forkvaklet arbejdslovgivning, overdreven beskatning, ågerrenter, en ødelæggende sygedagpengeordning, overdrevne sikkerheds- og miljøbestemmelser samt et ukontrolleret vokseværk i socialudgifterne og administrationen, hvis samlede virkninger har direkte destruktiv effekt på ethvert erhvervsinitiativ til nedbringelse af arbejdsløsheden.

Størstedelen af vor arbejdsløshed må ses som et selvfølgelig resultat af den førte socialistiske politik. Arbejdsløshed afhjælpes ikke ved lovgivning, men ved øget produktion, og produktion skades bl. a. ved trusler om ØD. Mindretallet mener, at man i stedet

skulle løse arbejdsløshedsproblemet effektivt ved at lovgive som anført i fremskridtspartiets mange lovforslag om ændret økonomisk politik.

Et *tredje mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) mener, at de midler, der nu skal afsættes til en fremrykning af jobtilbudsordningen, kunne bruges betydeligt bedre ved at skabe øgede uddannelsespladser eller ordinære job inden for det offentlige. Der er ingen tvivl om, at en jobtilbudsordning, der igangsættes 9 måneder før dagpengeretten opbruges, er en fornuftig disposition, og derfor ønsker mindretallet at markere, at modstanden mod jobtilbudsordningen i første række angår fremrykningen. Der har været udtrykt megen tvivl, om beregningerne holder, hvilket har medført, at fremrykningen i første omgang skal gælde unge ledige. Baggrunden herfor er utvivlsomt en erkendelse af, at det højst sandsynligt ikke er muligt at skaffe alle de job, der bliver brug for.

Hidtidige erfaringer viser, at det i hovedsagen er det offentlige, der skal skaffe job – den sidste undersøgelse, der er fremlagt fra Odense kommune, viser tallet 90 pct. af alle jobtilbud. På baggrund heraf finder mindretallet det mere relevant at udvide den offentlige sektor med ordinære job. Af oplysninger fremkommet i udvalgsarbejdet fremgår det, at arbejdsgiverne har ret til at afskedige folk i ordinære stillinger for at tage langtidsledige ind med tilskud. Dette finder mindretallet ikke rimeligt.

Mindretallet indstiller lovforslaget til *forkastelse ved 3. behandling*.

Et *fjerde mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) er modstander af jobtilbudsordningen. Mindretallet har gentagne gange peget på, at jobtilbudsordningen skulle afskaffes og erstattes med princippet om længst arbejdsløs – først tilbud om arbejde samt anvisning og kontakt tilbage til fagforeningerne.

Som jobtilbudsordningen fungerer, er det snarere en jobtilskudsordning. Arbejdsgiverne lokkes med rigelige kroner. Konsekvenserne er en støtte til arbejdsgivernes generelle pres på lønningerne. Både de private og offentlige arbejdsgivere. Støttebeløbet til arbejdsgiverne vil blive hævet fra 20 kr. i timen til 30 kr.